

Jako pár chromejch koní

Poutníci

1. Sednu si na taburet z lýčí
a ty na postel z nehorázné něhy,
a to spojení z nás zničí,
tvá tvář je víc než boží
i v týhle chvíli, která nemá břehy,
a v tom strachu, kdo koho dřív složí,
jak ten pár chromejch koní.

2. Tak marnejch jako záře svící
na pláň rozdupanou těmi,
co se milujou jak býci,
kde se v osudovém třesku
řítí touhle věčnou zemí
stáda rozpálenejch mezků,
nejen pár chromejch koní.

3. Těch, co se věčně choulí k sobě,
viní kdekoho z tý zimy,
kdy je v posteli jak v hrobě,
kdy ti nevinní se vzbouří
a ti vinní se vzbouří s nimi,
že se udí v jednom kouři,
jak ten pár chromejch koní.

R: Co polední mu zvoní, když by spal,
jen dál, jen dál.

*: Tak mi podej láhev piva,
která jediná tu zbyla,
která jediná tu zpívá,
jen se zvedej, ty mý mládě,
jsme teď první, v tom je síla,
a taky předposlední v řadě,
po nás pár chromejch koní.

4. Ti se belhají k svý mezi,
která byla a už není,
a ta ženská z nich je březí,
a nás v kleštích drží sázka,
při zemi to hřmění
a při životě láska,
jak ten pár chromejch koní.

R: